

Diamantsliberen.

Roman

af
Rosenthal-Bonin.
Paa Dansk ved
E. Neiffenstein-Hansen.

(Fortsat.)

Hr. Blomkist lagde et Stykke Papir og konvolut med sin Adresse paa ind i Breve, forsegledette dette og assendte det til hesten Elmenreich.

Svaret lod ikke vente længe paa sig.

Den gamle Dame stree, at hun ikke vidste, hvorledes hendes Bog var kommet til Paris eller Rotterdam, og at hun ikke kendte nogen af Navnet Paul Sivers.

Den hvorledes Bogen var bortkommen funde maatte Grosfexen Samuel Elmenreich i Hamborg give Oplysning, Hr. Blomkist maatte dog under ingen Omstændigheder navne hendes Navn og heller ikke robe, at hun havde staet i Forbindelse med ham og opgivet denne Adresse.

"Om," sagde Hr. Blomkist — "det er ikke meget loevende ud, og dog har jeg en vis Anse om, at Traaden findes — mellem Eghaven og denne Bog. Jeg tager til Hamborg."

* * *

Endnu samme Nat var Hr. Blomkist paa Flogten til Hamborg.

13. Kapitel.

Klokken var elleve om Natten, da man fra "Donna Anna" fil Gytaarnet paa Den Newerk nordvest for Eghaven i Sigte.

En halv Time efter havde Damperen passeret det sidste Gyrtibl og gik nu for fuld Kraft videre ud i Natten.

Det blæste lidt, og Soen var urolig. Elbet slingrede ogsaa dygtigt, hvori vel en alige fordeling af Lasten var Styld.

Hjører det ellers ret godt, Tjenesten paa Elbet let, men havde Band, og kun paa Grund af den mørke Nat maatte man være lidt forsigtig.

Fire af Matroserne sov — fire andre, deriblandt Paul, havde Vagt.

Kaptejnens var ikke pa Dækket, han stedede i sin Kahyt, hvor der var Lys i den mindste salb der en klar Lys-

tribe gjennem Koojet ud paa Spoen.

Sticksuhret slog to, der skulde astoses paa de fire Matroser, som havde haft Tagt, gik til Kojs.

Paul kunde dog ikke falde i Sovn, men laa med øbne Øyne og hørte paa Blagernes Larven og Mastinens talkfase Slag. Han havde en stark Hjerte og bemærkede, at nogen løb frem paa Ubage i Lastrummet ved Siden af leslen — han hørte en underlig Knit-

ning og Summen.

Kaptejnens hadde beslægtet at lukke alle døren. Der hørkede af den Grund stæk paa Mesjen, og Paul kunde umulig alde i Sovn han blev angestrigt til Mos og lod op, trak Støllerne paa og gik paa Dækket — der blev han modtaget meget unadvig af Ven Halim, der synede han havde et arvaagent Øje med Kas-

trappen.

"Hood bestiller De her!" raahte han rault til Paul.

"Jeg kan ikke sove, der er saa varmt inde, derfor vil jeg prøve paa at sove til hørk," svarede denne.

"Det er mod Reglementet," svarede en Sorte.

"Hood kan det gjøre, naar jeg ikke hører nogen?"

"De er da ikke udhoilet, naar De atter sat tiltræde Tjenesten — gaa ned igen."

"Jeg vil spørge Kaptejnens, om jeg ikke kan blive her."

Kaptejnens er der ikke, han sover," raablede Negeren.

"Saa ventet jeg, til han kommer."

"Nej, her besaler jeg for Øjeblikket!" sagde den Scrite, "jeg træder i Kaptejnens Sted, og De har at adlyde."

"Det er ikke blevet sagt mig," svarede Paul.

I dette Øjeblik kom Kaptejnens, hidskudt af den højstede Tale.

"Hood bestiller De her?" spurgte han heller henvendt til begge.

Skaret fra en af Lanternerne saldt paa Kaptejnens, og Paul saa med Forstuelse, at han var overfaaet af Verksler og saa varm, at de klare Svedsader stod ham i Ansigtet.

Manden har forsladt sin Koje og dræsede paa Dækket i Stedet for at sove,"

"De maa rette Dem efter Forstifter," sagde Kaptejn van Heeren strængt Paul. Disciplinen er det første, der

ges of en Sømand."

"Naar De besaler, adlyder jeg," svarede Paul, "men der er saa uaaelig varmt bernes, at jeg ikke kan sove."

"En Somand maa turne vade og sove pa Kommando, gaa nu ned og sove," befalede Kaptejnens.

Paul adlod og gik ned i Kahyten.

Men han kunde ikke sove paa Kommando, hvor meget han end prøvede derpaa; hans Blit vandrede om i Rummet og faldt paa en underlig, med kork fyldt Sacet, af den Slags, som bruges paa de fleste hollandske Stibz; han tog den ned, og dels af Nygjerrighed, dels for at bestjortige sig med noget, tog han den paa.

Det var saa mørkt i Kahyten, at Bolgerne kastede Skære fra Sidelanterne ind i Køjen.

Pudbladet hørte Paul igjen den knitterende Støj og saa en mørkerød Lysstribe paa den bageste Kahytsvæg — han gik derhen, der lugtede suet.

Da Mastlinnummet var forude mellem Røjerrummen og Fordækket, kunde Skæret og Lugten ikke komme derfra.

Det knitterede sterkere og Paul saa tydeligt gennem Neonen i Kahytsvæggen, hvorledes Idsbjæret flammede op og ned i Lasten.

Jorste Kaptejnens Baad opdagede man med Bolgerne kæmpende Neger og tog ham op. Han laa nu i Baaden med luftefølelse overuden at kunneøre et Lem, tun hans Bryst stønede og arbejdede krampagtigt.

At Paul Sivers var der ikke Sporet af.

Ilden havde imidlertid ogsaa faaet fat i Foreenden af "Donna Anna," som snart lignede en uhøre rygende og blussende Falke, der langsomt sank i Havet.

Skrig. Det var lykkes Negeren at trænge Paul hen til Bagbord, han løftede ham op med en overmenaestelig Anstrengelse, men Paul holdt fast i sin Modstander.

"Du skal ned, alene for den hvide Piges Skyd," hvislede Negeren.

"Det nyter Dig ikke, Uhyre," stammede Paul, "for Dig hader han som den skindbarlige Djævel."

Med et voldsomt Ryk stubbede Negeren Paul over Bord, men fulgte selv med, saa omflynget af den unge Maands Arme.

I dette Øjeblik havde Matroserne faaet Baadene i Bandet og støtte fortæster fra Stibet.

"Vad den vanvittige varer og hjælp Negeren," befalede Kaptejnens, som sad ved Noret i den ene Baad. Ogaa til den anden raabte han:

"Tog ikke den vanvittige om Bord, han obelægger jer, han er blevet ofte udvist af Strela."

De overtroiske Sofolk roede saa hurtig som muligt bort fra det brandende Stib ind mod Land.

Traa Kaptejnens Baad opdagede man med Bolgerne kæmpende Neger og tog ham op. Han laa nu i Baaden med luftefølelse overuden at kunneøre et Lem, tun hans Bryst stønede og arbejdede krampagtigt.

At Paul Sivers var der ikke Sporet af.

Ilden havde imidlertid ogsaa faaet fat i Foreenden af "Donna Anna," som snart lignede en uhøre rygende og blussende Falke, der langsomt sank i Havet.

14. Kapitel.

Hirmaet Samuel Elmenreich hørte til Hamborgs mest ansætte og rigeste. Det var en Bank- og Korn/forretning, og den mangeaarige Indehaver gjaldt for at være en klog og forsigtig, men dog ogsaa i Fordel til sine Intægter nojregende Mand.

Han var ufigt og som hele hans Familiestue stængt jobbet. Paa Troens Omraade hørte hans Baaholdenhed op, for Paul ogsaa lagde en Behandlings- og Styke for Dagen, som ingen skulle have tiltrøet ham.

Kaptejnens var lobet hen til Noret og gav, da Paul vebblivende raahte "Ild!"

"Hjælp! Ild! Ild!"

Negeren havde en Tigers Smidighed og Kraft, men i Færens Øjeblik kunde Paul ogsaa legge en Behandlings- og Styke for Dagen, som ingen skulle have tiltrøet ham.

"Luk alle Luger!" kommanderede Kaptejnens.

Matroserne fastede Stobbet over Kahytsnedgangen og ilede forud, hvor de lukkede vinduesaabningerne.

De lagde ikke Mørke til den Brydelamp paa Liv og Død, som fortæss mellem Halm og Paul; de havde ogsaa not med selv at berge Livet.

De to kæmpende bevægede sig næsten ikke, man hørte kun det tunge Aandedrag og Tandernes Knirklen.

"Gaa ikke hen til ham — han er gal!" raahte Kaptejnens. "Til Pumperne, stop Mæltinen — slut Ilden!"

En øredøende Højslen af den udstrømende Damp, en flingende Ringen med Dampslosten, de larmende Skovhjuls pludselige Taushed viste, at hans Bevægelse var blevet udfort.

"Donna Anna" drejede udens kurv paa Bandet.

Der var nu ganske stille paa Stibet, kun den underlige, uhængelige Knitren under Matrosernes hædder minde om, at de gik paa en brændende Bulsan.

Pumperne arbejdede.

Pludselig oplystes Soen af en blodred Flamme, som slog ud fra Stibets Læsde samtidig med en tyk Mog — Dampen og den globende Luft havde sprængt en Luge — og en stikkede Flammerne højst op ad Stibets Sider og greb sat i Sejlene, en anden Luge sprængt med et volkhøjt Skalb, og ny Flammer slog ud.

Pumpen blev saa varm, at Matroserne maatte forlade den.

Disciplinen paa Stibet var oplost. Ingen hørte paa, hvad Kaptejnens kommanderede, alle styrtede hen mod Nebningsbaadene forude.

Alt dette stede i Løbet af fem Minutter.

Flammerne oplyste Havet i stor Omfang.

Rundt om Stibet dukkede Salhunde op og styrte ind iildene med deres store runde, sorte fugtiglinsende Øyne.

"Det er også tilstrækkeligt. Tak for Deres Venlighed, jeg er til Gjentjenen paa en Gang hørtes et flingrende sie!"

Med disse Ord tog Hr. Blomkist Afsted fra sin Hamborgs Kollega.

Han satte sig op i en Drofe, hørte til Hujet i Neuen Wall og lod sig medde hos Hr. Samuel Elmenreich.

Da det endnu var i Forretningsiden, blev Hr. Blomkist modtaget i Kontoret.

"Det kommer ikke i Forretningsaften, min Herre," sagde Hr. Blomkist, da Hr. Elmenreich spurgte om, hvad han ønskede, " jeg vilde derfor være Dem forbundet, om vi fandt forhandl præcis."

Samuel Elmenreich saa et Øjeblik gennemtrængende paa den besigste, aabnede dørpaen i Dor, og de to Herrer trædte ind i et lille Bærelse, hvor tre store Jernkasse var det mest iøjnefaldende.

Hr. Blomkist greb ned i sin Brytslomme.

"Råender De denne Bog, min Herre!" sagde han og rakte den gamle Herre den bog.

Samuel tog den, lukkede den op og blev øjensynlig forstækket, hans magre Ansigt blev endnu blegrig, hvad der ikke undgik Hr. Blomkists Opmærksomhed.

"Ja, den har tilhørt min Søster," sagde Samuel med skævtende Læber.

"Et Bogen kommer til Paris med Dem?" spurgte Hr. Blomkist, idet han saa alvorlig og skarpt paa Øjeblikkemanden.

"Reg' min bede Dem, min Herre, at sige mig, hvem De er, og hvilken Interesse. De kan have af denne Bog," sagde Samuel.

"Det kommer direkte fra Rotterdam for denne Bogs Skyb, Hr. Elmenreich, og er Chef for Opdagelsespolitiet i Rotterdam. Bør saa god, her er min Legitimition."

Samuel Elmenreich tog denne og læste den noje igjennem, hvorpaa han atter gav den tilbage.

"Med hvilken Ret kommer De og udspionerer mig?" sagde han skarpt.

"Forbi jeg maatte kan bevere Dem for, at Deres Familienavn bliver indbragt i en meget ubehagelig Historie."

"Min Familij har intet at frage af Opdagelsespolitiet," sagde Hr. Elmenreich.

"Ingen grevelig, hertugelig eller kongelig Familje er sitret mod, at et af Medlemmerne stejer ud — thi vi er alle Menesler," svarede Hr. Blomkist. "Denne Bog var altfaa Deres Søster?"

"Det staar tydeligt at løse deri."

"Hun bor i Eghaven?" tilhøjede Hr. Blomkist.

"Hør' De maatte allerede udspioneret min Søster?"

"Jeg har endnu ikke set Deres Søster," forstredede Hr. Blomkist. "Jeg ved kun, hvad enhver her ved, at hun holdes fjernet fra sin Familie og lever i Atmod i Eghaven — det vedkommer mig blottet ikke mig, det skal ikke komme om. Men med denne Nebbelka Elmenreich, Dem, Hr. Elmenreich og denne Bog henger et stært Diamantbyver sammen, som muligvis kan bringe Deres Familienavn frem for Offentligheben, og derfor vil jeg bede Dem om at give mig de onstede Oplysninger for at en offentlig Undersøgelse kan undgås. Sagen bliver da ikke refereret i Bladene."

"Hod vedrører den Diamantby mig!" raahte Hr. Elmenreich med tilbagetrængt Hjerte. "Hvorfor drager De mig og min Familie ind i den Historie? Paa Grund af den Bog vil De sætte ham i Forbindelse med vort Navn. Jeg nægter at give Dem Oplysninger."

"Vel, saa vinger De mig til paa Eghaven — det er absolut intet mistankeligt ved dem," lod Svaret.

"Det ved jeg," sagde Hr. Blomkist smilende. "Jeg kommer heller ikke for at føre Samuel Elmenreich bort fra Dem; jeg vilde blot opdagte et eller andet Stægt- eller Befrielseslab for der ikke vores nogen Tid."

"Min Søster er ikke rigtig ved sin Forstånd!" raahte Bantieren.

"Ja, min Herre, hun er fuldkommen andelig ræf, saa meget ved jeg, og jeg skal nok forse at, der ikke vores nogen Tid har været hende. Deres Opræden over for mig viser at De frygter en Undersøgelse, ellers hadde De givet mig Oplysninger. De ved noje, hvorefter han er kommet til Banden fra Hjerte og hænde, og jeg vilde ikke gøre mig tungt, men siden jeg er Bæltet er alt lettere og gør det nemmere for mig at få det til at komme ud."

"Hod vedrører Gigt, Hovedpine, Nervevægning og slet Fordielise."

Dr. A. Owen.